

2014. december 14., reggel. Nagyon reggel... De nem baj, mert ahová indulunk, ott nagyon érdekes és szép dolgok várnak ránk. A négy osztály – 9.AJTP, 9.F, 10.F, 12.F – két autóbussa pontban $\frac{1}{2}$ 7-kor indul a kollégium elől. Mindenki nagyon csendben van, az álommanó még ott egyensúlyoz a szempillákon.

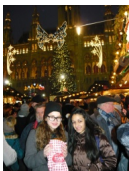

Győrben kicsit elidőzünk, felvesszük idegenvezetőinket, és aztán irány Ausztria! Alvásról már nem nagyon lehet szó – az idegenvezetők mint két lábon járó lexikonok ontják magukból az információkat. Utunk szerencsésen telik, semmiféle malőr sem zavarja meg. A tervezett tíz óránál kicsit előbb érkezünk Bécsbe, de semmi gond: teszünk egy sétát a Burgban, a város szívében. Impozáns épületekben gyönyörködhetünk – ezek a Habsburgok aztán értették a módját! Tízkor pedig már ott is állunk a Kunsthistorisches Museum (a nem németet tanuló második nyelvessék kedvéért: Művészettörténeti Múzeum) bejáratánál. Már ekkor óriási tömeg vár bebocsáttatásra. Ruhatár, toilette és egy kis kavarodás után aztán elindulhatunk felfedezni a nem mindennapi látnivalókat. Hogy mi mindenre csodálkozhatunk itt rá? A teljesség igénye nélkül: Velázquez – ahogy a transzparenszek hirdetik „először Ausztriában”! -, Vermeer, Rembrandt, Archimboldo, Rubens, Bruegel csodálatos festményeire, a Nagyszentmiklósi lelet csodálatos, szinte filigrán darabjaira, az egyiptomi kiállítás és az éremkiállítás páratlan gyűjteményére... A látogató szinte beleszédül ennyi élménybe! Elképesztő az is, hogy 34 euróért éves múzeumbelépőt kínálnak, amellyel annyiszor látogathat el az érdeklődő a kiállításokra, ahányszor csak akar – ja, és nem csak egy, de hét múzeumban jogosít belépésre!

13 órára lett megbeszélve találkozó a múzeum előtt – „mi az! máris?!” A bent eltöltött három óra

csak arra volt elég, hogy az ember ízelítőt kapjon a bent felhalmozott óriási kulturális értékekből. No, hát akkor irány a Naturhistorisches (Természettudományi) Múzeum – nem kell sokat mennünk, ott van szemben a művészettörténetivel. Amíg odaérünk, azért egy szenyót jó lesz elmajszolni – messze van még este 7 óra!

Nos hát, ez a másik múzeum sem kutya – ha szabad így fogalmazni! „Jégmúmiák Szibériából”...! Mamutok, őselefántok mumifikálódott maradványai, hatalmas agyarak, egész csontvázak, majdnem épségben megmaradt mamut bábik mínusz 22 fokra lehűtve... Dinoszauruszok, fosszíliák, Földre hullott meteorok, ásványok – legszebb a malachit! -, a Willendorfi Vénusz! ... A helyzet ugyanaz, mint az előbbivel: kevés a két óra, amit itt tölthetünk!

Háromkor tali a múzeum előtt, majd indulás az adventi vásárba! Ahogy értesülünk róla, Bécsben van ilyenből kilenc! Nem baj, nekünk egy is elég lesz, csak ihassunk már egy jó meleg teát! Kb. tíz perc séta után már ott is vagyunk a Városháza előtti parkban. A lombjuk vesztett hatalmas platánok ágai teli vannak színes, világító díszekkel. Az árusok standjai között még nincsen túl sok ember – egy óra múlva, a sötétség beálltával viszont már lépni sem lehet, pedig a bódék sorfalai között elég tágas tér lett hagyva a látogatók számára. Jól esik a forró tea, sült kolbász illata csiklandozza az orrunkat – egyszóval igazi, „echte” ünnepi hangulat uralja a helyet.

Öt órakor aztán megérkeznek a buszok. Felszállás és indulás után ismét elég hallgatatag a társaság – az egész napi járkálás, a két óra a szabad levegőn megtette a hatását. Irány haza! Idő közben sűrű köd telepedett a tájra, mégis pontosan érkezünk Nagycenkre a Csikós csárdába. Meleg vacsora vár bennünket, és bizony jól is esik. Aztán indulunk tovább, és este tízre már a koleszban vagyunk újra.

Jó volt, élményekben nagyon gazdag volt. Köszönjük!